

AȘTEPTÎND

ÎN

PRAG

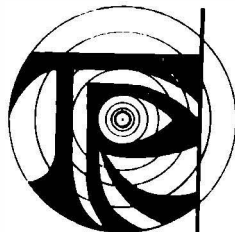
de Mircea Enescu

Redacția de teatru TV ne prezintă, la interval de mai puțin de două luni, un alt scenariu de Mircea Enescu, în reluare, în care se însăilează situații mai mult sau mai puțin patetice, mai mult sau mai puțin banale, din viața unui medic de țară. Aflăm că, părăsind o posibilă carieră universitară, eroul nostru hotărâște să practice medicina într-o localitate rurală depărtată de orice oraș, economicește rămasă cu mult în urma altora, și cu un procent de mortalitate infantilă, foarte ridicat. Ajutat de factorii de conducere locali, medicul se apucă de treabă, izbutind, pe parcursul a treizeci de ani, să elimine radical cauzele mortalității infantile și să ridice un dispensar înzestrat cu aparatură modernă. Localitatea își schimbă, la rindu-i, înfățișarea în mai bine, oamenii sănătoși, firește, muncind mai cu spor — teza medicului, pe care o repetă de cite ori are ocazia. Ideea generală e că un om înzestrat cu voință pentru binele colectiv poate, perseverind, să schimbe fața lumii. Medicul lui Mircea Enescu urmează, în intenție, lui Popa Tanda al lui Slavici; realizarea artistică e însă sub nivelul criticii. Faptele de viață sînt nesemnificative, înșirîndu-se deslinat, ca niște notații grăbite într-un jurnal. Dar mai rău este că totul devine previzibil: medicul va refuza avansarea, se va însura cu profesoara de limba română, vor avea și un copil, va salva copilul bolnav al unei familii care mai crede în vrăjitoriile babelor, va realiza dispensarul, va aduce personal calificat etc., etc. Trei primari se perindă în decursul zecilor de ani prin cabinetul medicului, toți luînd aceeași ținută plină de fermitate, toți avînd propuneri bune și foarte bune. Ei nu intră ca pacienți; se pare că ori se duc spre vindecare, la oraș, ori nu se îmbolnăvesc niciodată. Doar căruțașul care l-a adus pe medic, în prima zi, în sat, își scoate o măsea, eveniment despre care se mai amintește. Cu ce scop?

Din nou o distribuție foarte bună, începînd cu Ștefan Iordache (Medicul), Virgil

Ogășanu (Căruțașul), Catrinel Dumitrescu (Profesoara), Colea Răutu, Mitică Popescu, Cornel Coman (Primarii) ș.a. nu reușește cu nici un chip, să ridice la fapțul de artă această scriere.

Constantin RADU-MARIA

Spectacolul

istoriei.

Istoria spectacolului

Poem dramatic de intensă vibrație a ideilor, de captivantă efervescentă emoțională, *Săptămîna patimilor* de Paul Anghel probează — în recent difuzata montare a lui Ion Cojar — o „vocație radiofonică” deosebită. Drama se încheagă statuar, conflictul se desenează cu forță și limpezime, cuvîntul își află întreaga încărcătură de gînd și trăire. În *Săptămîna patimilor*, portretul dramatic amplu, expresiv, realizat cu neînfrînată admirație, dar totodată cu deplină luciditate, al lui Ștefan cel Mare se împlinește, organic, în meditație asupra destinului și devenirii istorice a țării. Ca și în multe dintre textele moderne ale genului, în cazul piesei lui Paul Anghel istoria devine teren fertil al unei tensionate dezbateri de idei. Zbateră necurmată între tirania clipei și conștiința perspectivei istorice, seducția puterii și responsabilitatea pe care exercitarea puterii o implică, datorîndu-se omeneșului de a-și afla în sine dimensiunea erică — toate aceste idei nu pot fi, desigur, limitate la un anume context temporal, așa cum *Săptămîna patimilor* nu este și nu-și propune a fi o simplă evocare a unui timp al țării și a unui erou al ei.

Inspirată valorificare a textului, a conținutului istoric, dar și a deschiderilor spre contemporaneitate, montarea radiofonică datorată lui Ion Cojar reține atenția prin claritatea expresiei, prin concentrarea asupra ideilor și temelor dezbaterii, prin revelarea unei poezii aspre, bărbătești, de un sunet aparte.

Gheorghe Cozorici a jucat rolul lui Ștefan cel Mare și în spectacolul Naționalului bucureștean, dar asistăm acum nu la